

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΦΩΤΙΑ

Του ΙΩΑΚΕΙΜ ΝΤΙΕΝΤΑ

Στο 'Ελτος ζούσε ένα αντίογγνο με ένα παιδάκι έξη χρονών. Ο άντρας ήταν είκοσιπέντε χρονών, η γυναίκα πάνω κάτω είκοσι. Αλγυμύ, με την παθητική ώχρότητα που διακρίνει τις Βαλεντινίδες. Μάτια πρόοινα με πονηρές ανταύγειες. Δόντια λευκά σαν τὸ άνθος της πορτοκαλιάς. Στήθος ορθό, μέση δαχτυλιόενα.

Τὸ παιδί τους ήταν χαριτωμένο. Τὸ έλεγαν Τώνη. Ο πατέρας του δ Νέλος, η μητέρα του η Ροζέττα και ο παππούς του ο Τοίμος τὸ αγαπούσαν πολύ.

Ο παππούς καθόταν μακριά. Κάποτε όμως έρχόταν να πη κανένα ποτηράκι με τὸν γαμπρό του τὸν Νέλο και να παίξη με τὸν έγγονό του. Ο Τοίμος ήταν περήφανος για τὴν κόρη του, γιατί δὲν ήταν άλλη ώραιότερη της ο' όλη τὴν έπαρχία τὸ 'Αλικάντε' αὐτὸ τὸ ήξεραν όλοι.

Όγέρος εΐταν ως έβδομηνταχρόνων' έβλεπε όμως άκόμη πολύ καλά. Έμενε μόνος στὸ καλυβάκι του, μισή ώρα μακριά από τὸ 'Ελτος...

Στὸ καλύβι τὸυ γέρω-Τοίμου έρχόταν πότε-πότε δ 'Ιάκωβος, ένας τρατάρης από τὴ Σάντα-Πολύ. Εΐταν ένα γενναίο παιδί, πὸν άψηφούσε τὴ θάλασσα, παλληκάρη οσωτό. 'Αλλά και λεβέντης, καθαριστής και τραγουδιότης από τὸυς λίγους. Οί χωριανοί του τὸν έθαύμαζαν σὴν ταβέρνα, όταν μιλούσε πολιτικά και έκανε διάφορα σχέδια για τὸ καλό τὸυ τόπου.

Πολλοί φηβόριζαν ότι είχε σχέση με τὴν Ροζέττα, πριν άκόμη έκείνη παντρευτὴ με τὸν Νέλο. Ποτέ του όμως δ τρατάρης δὲν έδινε άφορημὴ να ύποψιαστὴ κανεὶς ότι και είχε μείνει άκόμη από τὴν παλιά έκείνη φίλια. Οδτε και η Ροζέττα φαινόταν να θυμάται τὴ περασμένα. 'Οσοι φορές δ 'Ιάκωβος πήγαινε στὸ σπίτι τὸυ Νέλου και δὲν εΐρισκε αὐτὸν εκεί, μὰ εΐταν η γυναίκα του μόνη έφρευγε χωρίς να πη λέξη.

***

Κάθε χρόνο, σὴν εποχὴ τὸυ χόρτου, δ Νέλος ταξείδευε. Αὐτὴ τὴ φρεά όμως στὸ ταξείδι δὲν φαινόταν χαρούμενος. Μια μέρα πριν φύγη πήγε στὸ καλύβι τὸυ πεθερού του, κάθισε κοντά του και τὸυ μίλησε σοβαρά.

- 'Ακουσε Τοίμο, εγὼ φεύγω... Ο πόνος μου εινε μεγάλος, πὸν μεγάλος... Φεύγω με μια ύποψία σὴν ψυχή.

- Τι ύποψία; Λέγε!

- Δὲν καταγορώ κανένα. Είσαι ο πατέρας τὴς γυναίκα μου και ο παππούς τὸυ παιδιού μου... 'Η τιμὴ μου εινε και δικὴ σου τιμὴ. Τὸ αίμα μου εινε και δικό σου αίμα... Λοιπόν, τώρα πὸν-εγὼ θὰ λείπω, φύλαξε τὴν τιμὴ τὸυ παιδιού μου...

- Πήγαινε ήσυχος, εΐπε δ γέρος. Πήγαινε, μὲν εγὼ, εδὼ...

Και από τὴν ώρα έκείνη τὰ μάτια τὸυ γέρω-Τοίμου εΐγαν πὸν γραλιοτερά. 'Εβλεπε παντού, τὸ έβλεπε όλα. Και εΐδε... 'Η κόρη του τὸν τρώπιαζε...

Τὸ μάτι τὸυ γέρω-Τοίμου δὲ μπορούσε να γελαστὴ. Χρειόστικε όμως πολλὸς καιρός και πολλὰ πονηρία για να τὸ κατορθώση. Γιατὴ η κόρη του κ' δ 'Ιάκωβος αντίμωγαν τὴν νύχτα, πὸν άργά, εΐαν όλοι κοιμόντοσαν.

Ο 'Ιάκωβος πήγαινε σάν σκιά, περνώντας νερό κ' η βάλτους σάν φεΐδι, τρυπώνταςε σάν ποντίκι... Και προτού ξημερώση ήταν πάλι σάν κάμπο, σάν άνθρώπους πὸν δὲν έκαμε τίποτε...

Μια μέρα δ Τοίμος πήγε στὸ σπίτι τὸυ Νέλου και πήρε τὸ παιδί. Θὰ τὸ κρατούσε λίγες μέρες κοντά του' ήταν άδύνατο και θὰ τὸυ έκαμε καλό δ άέρας τὸυ βουνού. 'Η υπτέρα συμφώνησε. Βέβαια, θὰ τὸυ έκαμε καλό ν' αλλάξη τὸν άέρα του...

- Ακουσε τι εΐπε δ παππούς, Τώνη!

- Ναι, μαμά... θέλω να πάω μαζί του.

Ο γέρος και τὸ παιδί έφωγαν, παίζοντας μαζί στὸ δρόμο. Περγουόσαν βαρειές η ώρες...

***

Μεσάνυχτα. Ο άνεμος εΐταν ήσυχος. Σύννεφα δὲν σκόνιζαν τ' άστέρια' σιωπὴ παντού...

Ο 'Ιάκωβος γλυτορούσε, κλοπίαζε στὸ σπίτι τὸυ Νέλου... Γύρω του σιωπὴ και γαλήνη...

Έξαφνα μια σκιά ψηλὴ σάν φάντασμα ξεπρόβαλε μέσα από τὰ καλάμια από τὴν αντίθετη μεριά σάν προδότης: 'Ηταν δ Τοίμος. Βαστούσε σὰ χέρια ξερά κλαδιά, και τ' άράδιαζε ήσυχα, σάν να ήθελε να κάμη κανένα φράχτη...

Ο 'Ιάκωβος δὲν άντελήφθη τίποτε.

Δύο ώρες άράδιαζε δ Τοίμος τὰ κλαδιά του. 'Εζωσε μ' αὐτὸ τὸ σπίτι τὸυ Νέλου. Κατόπι χάθηκε πίσω από μια πορτοκαλιά, 'Εκει τὸν έπερίμεναν δ Τώνης και τὸ άλογό του.

- Μὴ βγάλης τοιμοσιδιά, μικροσύλη! 'Ελα μαζί μου...

- Έφθασαν σὰ κλαδιά. 'Εκει δ γέρος έδωσε σὸ παιδί ένα δαδί άναμμένο:

- Βάλε φωτιά εδὼ... 'Εδὼ, με τὸ χέρι σου!

Τὰ κλαδιά άναψαν σάν λαμπάδες. 'Ενα τραγικό λεπτό...

Τὸ σπίτι τὸυ Νέλου κινώθηκε από φλόγες...

Έξαφνα άποδοσικαν φωνές, φωνές άπελπίσιας... 'Ενα παρδύθορο άνοιξε... Αὐδ σκιές φάνηκαν, πὸν τὴς άγκάλιασαν άμέσως η φλόγες...

Ο γέρω-Τοίμος κρατούσε σὴν άγκαλιά του τὸν Τώνη...

Μία επιγραφή στις πυραμίδες

Ο κόμης τὸυ Μπράττσα Σαβορνιάν, έκτελώντας σὰ 1860, μίαν μακρὰν περιόδειαν, άκολουθούμενος και από τὸν στρατάρχη Μαριμόν, σὴν 'Αφρικὴ, περνούσε διά τὴς Αιγύπτου.

Όταν έφθασεν έμπρός σὴς Πυραμίδες, έλεθόμυσε ν' άνεβη σὴ μὴ άπ' αὐτὴς. Ο στρατάρχης, κορησάμενος, προτίμωσε ν' άναπαυθὴ ξαπλώνόμενος, κάτω σὰ πόδια τὸυ πετρίνου κολοσσοῦ.

- Μὰ, άφου σκαρφαλώσατε αὐτὸ ψηλά, φώναξε σὸν Μπράττσα-Σαβορνιάν λάβε τὸν κόπο, σὲ παρακαλῶ, να μὴ γραφῆς και τὸ δικό μου όνομα αὐτὸυ επάνω.

Κ' ο κόμης περνούσε, άπάνω σὴν κορυφὴ τὴς Πυραμίδος.

«Ο στρατάρχης Μαριμόν έντας κάτω... έγραψεν, εδὼ, τὸ όνομά του».

***

Βοηθάτε αλληλους

Πρὸ τὴς ναυμαχίας τὸυ Τραφαγκάρ, ένας 'Αγγλος ναύτης και ένας 'Ιρλανδός, έδωσαν τὸ λόγο τους, άμοιβαίως, να βοηθήση ο καθένας τὸν άλλον, εὲν εΐτύχαινε να πληγωθῆ.

Με τὴς πρώτες κανονιές ο 'Αγγλος χτυπήθηκε σὸ πὸδι και ο 'Ιρλανδός τὸν φορτώθηκε σὸν ώμο του, για να τὸν μεταφέρη σὸν νοσοκομείο τὸυ πλοίου. Τὴ στιγμή πὸν τὸν μετέφερε, μια δεύτερη μπόμπα κανονιοῦ, πήρε τὸυ πληγωμένου τὸ κεφάλι.

- Πὸν πηγαίνεις σὺ, φώναξε ένας αξίωμα ικός σὸν 'Ιρλανδό, πὸν περνούσε φορτωμένος.

- Πάω αὐτὸν τὸν τραυματία, σὸν νοσοκομείο.

- Μὰ αὐτός εινε νεκρός! Δὲν έχει οΐτε κεφάλι!

Ο 'Ιρλανδός έξεπλάγη. Κυττάζει τὸν νεκρό, πράγματι τὸυ έλειπε όλο τὸ κεφάλι!

- Τι ψέσταρος! άνέκραξε. Γιατὴ να μὸυ πῆ, ότι η μπόμπα τὸυ τὸσκιε σὸ πὸδι, ενῶ τὸυ εΐχε πάρει τὸ κεφάλι!

***

'Απάνω στου λόγου τὴν όρημὴ

Πρὸ τινων εβδομάδων, ο Τοδιμερλαϊν, ο 'Υπουργός τῶν 'Εξωτερικῶν τὴς 'Αγγλίας, ο όποιος έχει τὴ συνήθεια να χειρονομῆ ζωηρά, όταν προτοιμάξη κανένα λόγο, πὸν θὰ βγάλῃ σὴ Βουλή, διέκρινε ότι πολλὰ σπάνια άνθη, ήσαν τοσλανατιμένα μέσα εΐς τὴν σέρα του.

Έξω φρενῶν καλεῖ τὸν κπουνοῦ και τὸυ φωνάζει:

- Δὲν εΐδες πὸις έκαμε αὐτὴ τὴ καταστροφή;

- Σὰς ζητῶ σσγνώμη, άπήντησε ο κπουρός, τὸν εΐδα.

- Τὸν εΐδες και δὲν εΐπες τίποτε;

- Όχι! Δὲν τολμούσα...

- Δὲν τολμούσεσ!... Γιατὴ δὲν τολμούσεσ, κύριε!...

- Γιατὴ... Γιατὴ σεις κάματε τὴν καταστροφή αὐτὴ χθές, έτοιμάζοντας τὸ σημερινό σας λόγο.

«'Εκείνος» δὲν άπήντησε.

***

Τὰ άχρηστα

Ένας 'Ελληνας αξίωματικός, πὸν δὲν φημιζότανε για τὴν γενναίοτητα του,ρωτούσε έναν 'Εβραίο φιλάργυρο εΐς τὴν Θεσσαλονίκη, τὴ εΐχαριστοπὴ βρῖσκει, να μα'εῦρη χρήματα και να μη τὰ μεταχειρίζεται διόλου.

- Ότι εΐχαριστοπὴ αισθάνεσαι εῶς, να εΐχης τὸ σπαθί, τ' άπήντησε ο 'Εβραϊός.

***

Περὶ λόγων και ρητόρων

Ένας εξηπνος 'άλλος όπισιογράφος, έλεγεν άλλοτε για ένα άερολόγο όήτορα τὴς Βουλῆς, πὸν όμιλούσε, πράγματι, με πολλὴν εΐφροδειαν, άλλα έλεγε διαρκῶς άρλοῦμεις:

- Τὸ βέβαιο εινε, πὸς εΐρισκε πάντα τὴς φρεσίες του, άλλα δταν τὴς βρεῖ δὲν ξερετὴ τι να βάλῃ μέσα.

Εΐδαν.

Τὸ άλογο πήρε τὸ φορτίο του και τράβηξε για τὴν καλύβα τὸυ γέρω-Τοίμου.

Ο Τώνης δὲν μιλούσε. Καταλάβαινε όμως μέσα σὴν μικρὴ του ψυχὴ ότι και εΐνιγε, και τρωμερό πὸν έπρεπε να γίνῃ. (Διασκευη Zed) Joaquin Dicenta